

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partium Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 3. De Bonitate Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

CAP. III.

De Bonitate DEI.

UT ab infinitâ exordiamur bonitate Dei, dicamus S. Dionys.
cum Divino Theologo: O Bonum, quod est sum-
mum Bonum! In forme Bonum, & formans Bonum, im-
mutabile Bonum, & convertens omnia in Bonum! Bonum,
quod omnia appetunt, in quo omnia subsistunt, ex quo
omnia consistunt.

Considera infinitam Bonitatem, quæ, quantum est
in seipsa perfecta, tantum ad extra est communicativa,
conversiva & glorificativa. Nam secundum doctrinam
nam Arcopagitæ: Amor est circulus sempiternus de
bono in bonum, ad bonum & propter bonum. Amor,
inquam, Divinus est perpetuus circulus incipiens à
bonitate increata, quæ se communicat creatæ, ut
eandem perficiat & convertat ad se propter gloriam
suam. Quemadmodum Sol communicat lumen
suum terræ, non ut in ea persistat & maneat; sed ut
è terra vapores ad se attrahat, eosque reddat adeo
pellucidos, ut alterius instar solis compareant, quo
virtutem influxusque luminis sui demonstrat. Igi-
tur bonitates creatæ tot sunt veluti radij è summo
Sole Divinæ bonitatis prodeuntes; sunt veluti tot
rivuli aut fluvij scaturientes è vastissimo Divinæ
Benignitatis oceano; sunt veluti tot favillæ & scin-
tillæ ex ardentissima amoris Divini fornace prossi-
lientes.

Objectum ergo voluntatis nostræ, amorisque nostri
terminus & bonitas increata, simulac creatæ; at
prima amabilis & appetibilis propter seipsam, se-
cunda, in quantum est effectus, participatio &
medium ad assequendam primam. Quid vagaris
ergo post multa bona? (resumit S. Anselmus) Qua-
re unum bonum; quod est omnia Bonum, & sufficit
tibi. Quo sine insequeris bona creatæ & terrena
apponendo eis cor tuum, inquire Bonum tale,
quod

quod est omne Bonum, Bonum increatum adrequi-
tandum satiandumque sufficientissimum.

Quando diligis creaturam aliquam, scito bonum
illud esse effectum, participationem, & umbram quor-
dam infiniti & increati Boni. Bono igitur oblectari
noli illud quærere in creatura, quære illud in Creatore.
Tract. in Audi S. Augustinum: Quære; sed non ubi quærere;
Ioan. & epist. Et enim in creaturâ reperies illud limitatum, transi-
102. rium, nec non cum infinitis imperfectionibus; in Deo
vero infinitum, æternum & sine ulla profus imper-
fectione, imò cum omni perfectione. Quare omnia
bona, quæ in cunctis creaturis divisim investigare vale-
quære in Deo, ubi reperitur omne bonum æquivalente-
excedenter & eminenter. Ipse enim Bonum tale est
quod æquivalet infinitis bonis creatis: est Bonum
quod infinito excessu superat omne aliud bonum: est
Bonum, quod est purum Bonum nullius mali & imper-
fectionis admittens unionem. Toto igitur cordis af-
fectu in hæc prorumpes verba: Deus meus & omnia
æquivalente omnia: Deus meus & omnia, excedenter
omnia: Deus meus & omnia, eminenter omnia.
Refuto, desero, relinquo cuncta terrena bona, renuncio
omni bono creato & creabili, habeo namque Deum
qui est mihi omnia, est vice omnium: Deus, qui est omnia,
est mihi omnia, & infinito cum excessu est super omnia
& in omnibus. Eminentissimus, perfectissimus & re-
motissimus ab omni imperfectionis umbra & ma-
cula.

Deus debet esse finis, ultimus finis & solus finis.
Ama creaturas; sed non ibi finis. Si ibi finis, finis
sed non finis, ut consumaris. O quanta diversitas fini-
um? exclamat D. Augustinus, unus finis perfectivus,
destructivus alter: datur finis, qui dat vitam, & æter-
nam vitam: datur quoque finis dans mortem, & æter-
nam mortem. Si Deum habueris pro fine, consequeris
finem perfectionis tuæ, beatitudinis tuæ, & gloriæ tuæ;
aut si pro fine elegeris creaturam, finem attinges, qui est
omnis veri boni privatio cum æterna damnatione &
miseria.

*S. Aug. loc.
sup. cit.*

Et hoc sufficit de Bonitate, ad Pulchritudinem Dei
punc transitum faciamus.

CAPUT IV.

De Pulchritudine DEI.

Pulchritudo Divina objectum quoque est Amoris
Divini. Unde asserit Arcopagita : *Pulchritudo De Divi.*
gracè dicitur à vocando, quia omnia ad se vocat & Nom. c. 4.
grabit.

Quod si in Naturâ magna notatur pulchritudo,
major in Gratiâ, & longè major in Gloria; quanta
qualisque erit Divinæ Essentiæ pulchritudo: pulchri-
tudo infinita: pulchritudo incomprehensibilis: pul-
chritudo, quæ simplici aspectu & intuitu quemcunque
efficit beatum & fœlicem, qui ipsam, ut in se est, in-
tuetur.

De Divino illo Esse tradit & docet idem Sanctus :
Est pulchrum simul & pulchritudo. Pulchrum super-
substantialis, & supremè pulchrum, Pulchrum, quod est
semper pulchrum & uniforme pulchrum, & per omnia,
& omnibus, & in omnibus pulchrum. Primum pul-
chrum, & causa omnis pulchri, exemplaris, finalis &
effectiva.

Quod si pulchritudo corporalis consistit in debita philosoph.
proportionem membrorum cum suavitate coloris, in gratia
actionum, in affabilitate sermonis. Quanta & qualis erit
proportio & correspondentia perfectionum & attribu-
torum Divinorum inter se comparatorum? quanta
erit illa gratia operationum ad intra in processibus
Divinarum Personarum: ad extra in creationibus, ubi
strepida & mira deprehenditur varietas perfectionum,
Naturæ, Gratiæ, Gloriæ & Unionis? & quænam affa-
bilitas attinget supremam illam verbi Divini affabilita-
tem, quæ est ipsum Verbum spirans amorem.

S. Tho. 1. p.

Verum, & conceptum aliquem efformemus de im-
mensa & ineffabili Dei pulchritudine, hac ipsam decla-
remus similitudine.